

[Dohrmann]

pe på værfternes finansieringsmuligheder. Forhenværende minister for skatter og afgifter Mogens Lykketoft fra socialdemokratiet siger imidlertid nej og efterlader det indtryk, at hermed er den sag tilsyneladende afgjort. Forholder det sig virkelig således, at et enkelt parti på trods af et flertal i folketinget kan forhindre nye love i at blive vedtaget?

Svar (30/7 86):

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Efter regler i personskattelovens § 4, stk. 1, nr. 10, beskattes indkomst ved selvstændig skibsvirksomhed, der drives som bierhverv, som kapitalindkomst. Det vil sige, at denne type indkomst beskattes med omkring 50-56 pct. Skattemæssige fradrag, f.eks. afskrivninger, der vedrører skibsvirksomhed, der drives som bierhverv, har på samme måde en fradragsværdi på omkring 50-56 pct.

Skibsanparter vil normalt være omfattet af denne bestemmelse. Det betyder ikke, at der gennem lovgivningen er opstillet forhindringer for salg af skibsanparter, men kun, at såvel indkomster som fradrag i forbindelse med skibsanparter behandles som kapitalindkomst.

Der er i afskrivningsloven en række begrænsninger i afskrivningsretten på leasinganparter o.lign. Disse begrænsninger gælder kun for skibsanparter, i det omfang der er tale om lease back. Alle andre tidligere indførte begrænsninger i afskrivningsretten på skibsanparter er allerede ophævet.

Bestemmelsen i personskatteloven er en del af skattereformen og derved en del af den politiske aftale, der er indgået mellem regeringspartierne, socialdemokratiet og det radikale venstre. Hvis der skal ændres i disse regler, må der naturligvis være enighed mellem alle skattereforpartierne.

Spm. nr. S 1511

Til *boligministeren* (22/7 86) af:

Ingerlise Koefoed (SF):

»Finder ministeren, at behovet for energibesparelse og deraf følgende bedre energiøkonomi og mindre forurening er faldet i takt med faldet i energipriserne, og hvilke drøftelser har ministeren haft med energiministeren om problemet?«

Begrundelse

I en følgeskrivelse til byggestyrelsens redegørelse for investeringsbehov i energibesparende foranstaltninger i offentlige bygninger, fremsendt til finansudvalget, skriver ministeren bl.a., at en del af de energibesparende foranstaltninger efter faldet i energipriserne ikke længere vil være samfundsmæssigt rentable, og at det derfor må overvejes, hvorvidt målsætningen, at alle offentlige bygninger inden udgangen af 1989 skal være i »rimelig energiøkonomisk stand«, kan forventes at blive overholdt.

Spørgeren finder, at der i disse udtalelser finder en sammenblanding sted af to elementer, der naturligvis har en vis økonomisk sammenhæng, men som har forskellige målsætninger. Energiøkonomi er i sig selv meget nødvendig: ressourcerne er ikke udtømmelige, der finder stærk forurening sted i forbindelse med anvendelse af fossile brændstoffer, og de alternative energiformer vil i en lang årrække endnu ikke være i stand til at dække energibehovet. Faldet i energipriserne kan altså ikke begrunde en udskydelse af vigtige energibesparelser – i øvrigt kan prislefaldet jo være midlertidigt, hvorfor en ny prisstigning igen kan få det offentliges energiudgifter til at stige.

Det fremgår ikke af ministerens skrivelse, om energiministeren, som det ville være rimeligt, vil blive inddraget i overvejelserne om de fremtidige energiforanstaltninger i offentlige bygninger.

Svar (31/7 86):

Boligministeren (Thor Pedersen):

Spørgeren har i sin begrundelse for spørgsmålet henvist til boligministerens følgeskrivelse af 23. juni 1986 til byggestyrelsens redegørelse for investeringsbehovet i energibesparende foranstaltninger i offentlige bygninger, hvori der efter spørgerens mening er sket en sammenblanding af spørgsmålet om visse foranstaltningers samfundsmæssige rentabilitet m.v. og overholdelsen af målsætningen, at alle offentlige bygninger inden udgangen af 1989 skal være bragt i »rimelig energiøkonomisk stand«.

Når spørgeren i sin begrundelse peger på, at energibesparelser ud over økonomiske besparelser også betyder lavere ressourcefor-